

de vil have naaet den, naar de bliver 35 Aar.

De Spørgsmaal, jeg har maattet beklage her, er navnlig de Punkter, hvor man sporer den højtærede nuværende Kirkeministers Finger, men Lovforslaget indeholder dog saadanne Fremskridt, at jeg kan anbefale det til velvillig og hurtigt Fremme.

Jørgen Hald: Dersom det er rigtigt, at det at have Præster, der er skaarne over samme Læst og udstyrede med samme Kundskabsmasse, var Borgen for en heldig Udvikling af den kirkelige Udvikling, da kan den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (S. Rasmussen) have Ret i, at det foreliggende Lovforslag kunde tjene til at højne vort Folk og gavne vore kirkelige Forhold. Men jeg er ikke enig med den ærede Ordfører i den Betragtning. Jeg tror, at i Kirken gælder det om Liv og levende Forkyndelse mere end om den bestemte Form og den bestemte Figur over Læsten, og man ser jo da ogsaa, at de lærde indenfor den danske Folkekirke er højst uenige. De, der staar med den samme Eksamen, den samme Uddannelse, og som har givet det samme Løfte, er højst uenige i deres Forkyndelse, og i det hele om deres Stilling som Præster. Jeg lægger en anden Betragtning til Grund for det, jeg gerne vil sige her. Jeg har fulgt med gennem mange Aar og ved, at Udviklingen indenfor vort Kirke- og Skoleliv herhjemme gennem flere Slægtled stadig er gaaet i Retning af Frihed; vi har krævet berettigede Frihedskrav gennemført og har faaet dem gennemført lidt efter lidt, fordi man var klar over, at ad denne Vej, gennem Frihed i Kirke og Skole, højnedes det danske Folk bedst. Derfor undrer det mig, at man efter saa mange Aars Udvikling i Retning af mere Frihed finder saa lidt Frihedsbestræbelser i den Lov, som foreligger til Behandling her. Selv om det nu er rigtigt — og det er det vistnok —, som den højtærede Kirkeminister udtalte i Folketinget, at man ved en Lejlighed som denne, hvor det drejer sig om en rent midlertidig Lov, ikke skal forandre den faste bestaaende Ordning indenfor Kirken med Hensyn til Præsteløftet — det burde ske ved en anden Lejlighed, hvor man særlig tog Sigte paa det. —, saa finder jeg dog, at man efter den Udvikling, der som nævnt har fundet Sted i Kirke og Skole, burde have skaanet os for at forlange Præsteløfte af Folk, der tidligere har været ordnede.

Jeg kan godt være enig i den Betragtning, at det skal være modne Mænd, de

Mænd, som man tager til Præster efter de Bestemmelser, der anføres i Lovforslaget, men jeg synes dog, at Modenhedsalderen kunde sættes noget lavere end 35 Aar. Jeg vil antage, at man kan kalde en Mand i 30 Aars Alderen for en moden Mand. Jeg finder disse Bestemmelser om Præsteløftet og om den høje Alder for at være af reaktionær Art, og særlig, hvor det drejer sig om kirkelige Forhold, er det umuligt for mig at stemme for reaktionære Bestemmelser. Jeg vil derfor tilraade mine Meningsfæller at undlade at stemme for dette Lovforslag og vil advare alle mod at bruge deres Stilling til en kirkelig Lov til at gøre sig afhængige af partipolitiske Hensyn. Jeg skal altsaa anbefale dem, der deler min Anskuelse, at undlade at stemme for dette Forslag.

Kirkeministeren (J. C. Christensen):

Det er jo ret naturligt, at Forhandlingen om dette Lovforslag her i det væsentlige har drejet sig om de samme Punkter, som Forhandlingen i Folketinget drejede sig om.

Det ærede 12te Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) udtalte, at han kunde have ønsket en ensartet Prøve i de forskellige Stifter for de Lægfolk, som her faar Adgang til Præsteembeder. Ogsaa det Spørgsmaal var fremme nede i Folketinget, og jeg udtalte da, at jeg fandt, det var vanskeligt at anordne en saadan bestemt Prøve for samtlige Stifter. Jeg fandt det rimeligt, at Biskopperne selv forhandlede om en vis ensartet Fremgangsmaade. I det hele taget: naar man ikke vil kræve en ren Kundskabsprøve, er det overordentlig vanskeligt at fastsætte Regler derfor. Det er min Overbevisning, at Biskopperne meget vel ved Forhandling om en nogenlunde ensartet Fremgangsmaade vil komme til det rigtige Resultat i saa Henseende.

Hvad Spørgsmaalet Præsteløftet angaar, tror jeg, at man under Forhandlingerne baade i det andet høje Ting og her er kommet lidt højere op, end Sagen egentlig giver Anledning til, thi her er ikke Tale om hverken at afskaffe Præsteløftet eller om danne Præsteløftet. Hvad det angaar, maa jeg sige, at det er noget, som Rigsdagen ikke har noget med at gøre, det ligger udelukkende i Kongens Haand som den øverste Biskop i Kirken, og i alt Fald har Rigsdagen ikke nogen Sinde heller tidligere befattet sig dermed, og jeg vil heller ikke tro, at den nuværende Rigsdag vil give sig til at optræde som en konfessionel Forsamling, som et Slags Kirkemøde. Nej, det, der alene er Spørgsmaal om her, er, om man skal give